

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.H.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, v České republice bytem ..., *zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, Praha 2*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2016, čj. MV-178235-4/SO-2015,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty byla zamítnuta a zaměstnanecká karta nebyla vydána podle § 46 odst. 6 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) větu druhou zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 10. 2015, čj. OAM-8874-18/ZM-2015, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 6. 2016, čj. MV-178235-4/SO-2015].

II. Žaloba

Žalobce spatřoval nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí v tom, že správní orgány jednak porušily § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu.

Žalobce zdůraznil, že není pravdou, že by neplnil účel pobytu u zaměstnavatele ETORINSTAV s.r.o. s platností povolení do 31. 5. 2015. Žalobce i v rámci svého výsledku uvedl, že naopak plnil pracovní smlouvu pro svého zaměstnavatele (pouze měl problém vzpomenout si na název firmy ETORINSTAV s.r.o.), když tato firma mu také v rámci trvajícího pracovního poměru poskytla z rodinných důvodů (úmrtí matky) v průběhu roku 2014 pracovní volno na zajištění rodinných záležitostí, a to právě v souvislosti s úmrtím jeho matky. Je tak zřejmé, že sjednaný pracovní poměr i nadále trval, žalobce pouze v jeho rámci pobíral pracovní volno, a to se souhlasem svého zaměstnavatele, který s ním ani nezrušil pracovní smlouvu, stejně tak ani nezrušil pracovní místo na základě povolení příslušného úřadu práce. Správní orgány argumentovaly zejména samotnou výpovědí žalobce, když však účelově interpretují její obsah v jeho neprospěch, aby tak mohly učinit závěr neodpovídající skutečnosti. S ohledem na shora uvedené skutečnosti není pravdivý závěr správních orgánů, že žalobce neplnil účel pobytu na území ČR, když toto nebylo správním orgánem spolehlivě a nade vší pochybnost prokázáno. Lze naopak konstatovat, že - v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí - nebyla v případě žalobce prokázána existence jakékoli skutečnosti, která naplňuje podmínku pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty.

Napadené rozhodnutí je navíc dle žalobce vnitřně rozporné a tudíž nepřezkoumatelné, neboť v rámci jeho odůvodnění je na str. 5 konstatováno, že žalobce neplnil účel pobytu v období od 19. 1. 2015 do 31. 5. 2015 (jednalo by se tak o cca 4 měsíce), ale následně je v odůvodnění napadeného rozhodnutí naopak hovořeno o tom, že z období téměř 12 měsíců neplnil žalobce účel, pro který mu bylo vydáno pracovní povolení, po dobu 9 měsíců. Z uvedeného odůvodnění tak nelze jednoznačně dovodit, po jak dlouhou dobu (údajně) dle názoru správního orgánu žalobce neplnil účel pobytu.

Správní orgány si navíc i přes relativně obsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí neopatřily všechny dostupné důkazy nutné k objektivnímu posouzení daného případu, ale svou pozici si výrazně usnadnily *de facto* pouze účelovým hodnocením výpovědi žalobce. Správní orgány přitom nevyvinuly dostatečnou snahu o důkladné zmapování činnosti žalobce pro zaměstnavatele, společnost ETORINSTAV s.r.o., a to ze všech dostupných zdrojů, zejména výpovědi pana V.T., jednatele této společnosti. Žalobce se proto domníval, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, a to zejména s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci ze strany správních orgánů, čímž bylo rozhodnuto v neprospěch žalobce na základě neúplné důkazní situace.

Žalobce dále spatřoval nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí v porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Veřejným zájmem je především zájem na zachování všech zásad demokratického právního

státu a na přijetí takového rozhodnutí, které má v tom kterém konkrétním případě zohledňovat soukromé zájmy účastníka správního řízení.

V souladu se shora uvedeným žalobce konstatoval, že se správní orgán měl v napadeném rozhodnutí zabývat i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, což se však v potřebném rozsahu nestalo. Postup správního orgánu tak mimo jiné zcela ignoruje současnou katastrofální situaci v domovské zemi žalobce, tj. na Ukrajině. Je tak zřejmé, že napadené rozhodnutí nezkontrolovalo přiměřenost důsledků rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců se k žalobě písemně vyjádřila dne 2. 9. 2016 pod čj. MV-178235-9/SO-2015.

Ve věci žalobních námitek žalovaná poukázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a především na výpověď samotného žalobce, který během výsledku provedeného dne 9. 7. 2015 sám uvedl, že pro společnost ETORINSTAV s.r.o. pracoval pouze dva měsíce a v dalším období nepracoval z vlastního rozhodnutí, protože v Praze již pracovat nechtěl. Právě svou výpovědí žalobce dostatečně jasně a srozumitelně osvětlil své pohnutky a konání během rozhodného období a nalézací orgán neměl nejmenší důvod skutečnosti uvedené žalobcem během výsledku zpochybňovat, či provádět další výsledky za situace, kdy se jedná o správní řízení vedené z podnětu žalobce a je to právě on, jehož výpověď a součinnost je pro předmětné řízení klíčová. Dále má žalovaná za to, že je ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobývali pouze ti cizinci, kteří neporušují její zákony, neboť neplnění účelu pobytu (které sám žalobce svou výpovědí potvrdil), je důvodem pro zamítnutí předmětné žádosti, a to bez toho, aby se správní orgány zabývaly přiměřeností dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Tato povinnost z aplikovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců nevyplývá a žalovaná se zásadně ohrazuje proti nepřipustně extenzivnímu výkladu tohoto zákona žalobcem, neboť zákonodárce jasně určil, v rámci aplikace kterých ustanovení je nutné zohlednit výše uvedenou přiměřenost a kdy nikoliv. Aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců tak v žádném případě nedopadá paušálně na všechna rozhodnutí správních orgánů o pobytových statusech cizinců. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání před soudem

Zástupce žalobce při jednání před soudem dne 17. 5. 2017 setrval na svých dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Poukázal na to, že správní orgán vytrhává určité pasáže z výpovědi žalobce a zdůrazňuje jen to, co se mu hodí a z toho vyvozuje, že žalobce neplnil účel pobytu u přechozího zaměstnavatele, společnosti ETORINSTAV s.r.o. Přitom sám žalobce jasně zdůraznil okolnosti, na základě kterých odjel na Ukrajinu, následně se vrátil a našel si nového zaměstnavatele. Zástupce žalobce dále uvedl, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, když správní orgán vycházel jen z výpovědi žalobce.

V. Posouzení věci krajským soudem

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců „Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).“.

Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců „Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“.

1) Plnění účelu pobytu

Žalobce namítal, že není pravdou, že by neplnil účel pobytu u zaměstnavatele ETORINSTAV s.r.o. s platností povolení do 31. 5. 2015. Žalobce v rámci výsledku ve správním řízení uvedl, že firma mu v rámci trvajícího pracovního poměru poskytla z rodinných důvodů (úmrtí matky) v průběhu roku 2014 pracovní volno na zajištění rodinných záležitostí, a to právě v souvislosti s úmrtím jeho matky. Je tak zřejmé, že sjednaný pracovní poměr i nadále trval, žalobce pouze v jeho rámci pobíral pracovní volno, a to se souhlasem svého zaměstnavatele, který s ním ani nezrušil pracovní smlouvu, stejně tak ani nezrušil pracovní místo na základě povolení příslušného úřadu práce.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce pobývá na území ČR od roku 2006. Úřad práce ČR – krajská pobočka pro hlavní město Prahu vydal dne 18. 6. 2014 rozhodnutí, kterým bylo žalobci povoleno zaměstnání u zaměstnavatele ETORINSTAV s.r.o., s místem výkonu práce Praha, na dobu od 18. 6. 2014 do 31. 5. 2015. Dne 27. 5. 2014 požádal u správního orgánu o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání (změna účelu z podnikání na zaměstnání). Přestože žalobci bylo nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání vydáno s platností až od 19. 1. 2015, v daném případě je třeba období předchozího pobytu hodnotit již od 18. 6. 2014, neboť od této doby byl oprávněn začít pracovat u uvedeného zaměstnavatele. Posledním realizovaným pobytovým statusem žalobce je tedy povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání na území ČR s platností od 19. 1. 2015 do 31. 5. 2015, konkrétně u společnosti ETORINSTAV s.r.o. se sídlem v Praze.

V rámci účastnického výsledku dne 9. 7. 2015 žalobce na dotaz „U jakého zaměstnavatele jste byl zaměstnán? O jakou práci se jednalo – druh práce, místo výkonu práce? Jak dlouho jste tam pracoval? Kolik jste si měsíčně vydělal?“ uvedl „To už si nepamatuji. Když jsem podával tu žádost novou, tak mi na přepážce řekli, že mám jinou firmu, viděli to přes počítač. Ted' chci pro pana V.B. Byl jsem pomocník na stavbě, tam jsem dělal úklid, zametal jsem, pomocné práce. Práci jsem vykonával v Praze, na různých stavbách po

Praze. Pracoval jsem tam dva měsíce. Začal jsem tam pracovat nějak v březnu nebo dubnu 2014. Za dva měsíce jsem tam skončil. Potom jsem už nic nedělal, čekal jsem, jestli bude práce. Myslel jsem, že pojedu na Ukrajinu, odjel jsem tam na konci června 2014, zemřela mi matka. Byl jsem tam dva měsíce, v červenci a v srpnu 2014. Pak jsem se vrátil do České republiky na konci srpna 2014, pamatuji si, že to bylo přesně 29. 8. 2014 a sháněl jsem práci, ale nebyla práce. Pak jsem se podíval, že mi končí vízum, tak jsem si šel podat žádost.“ Dále na otázku „Kde jste hledal práci, když jste se vrátil z Ukrajiny?“ odpověděl „Když jsem přijel na konci srpna 2014 do České republiky, tak jsem tak 10 dní čekal a pak jsem začal hledat práci. Měl jsem možnost pokračovat v práci na stavebách v Praze, jak jsem dělal předtím ty dva měsíce, ale už jsem nechtěl pracovat v té Praze. Oni mi neříkali, že mě tam už nechtějí, ale nebyli proti, když jsem se rozhodl, že tam pracovat dál nechci. Měl jsem tam práci domluvenou na rok, ale když věděli, že mám problémy s matkou na Ukrajině, tak netrvali na tom, že tam musím pracovat celý rok. Hledal jsem v Rokycanech, jestli by tam nějaká práce nebyla, ptal jsem se po kamarádech. Měl jsem nějaké peníze z Ukrajiny. Pak jsem řekl bratrovi, že odjedu na Ukrajinu, odjel jsem 22. 12. 2014 a vrátil jsem se 11. 1. 2015. Pak jsem zase hledal práci v Rokycanech, ale nebylo nic. Přes kamarády jsem našel číslo na Jirku a bavili jsme se, až když mi mělo končit vízum.“ K dotazu „Říká Vám něco firma ETORINSTAV s.r.o.“ uvedl „Ne“. Nato správní orgán konstatoval, že „firma ETORINSTAV s.r.o. měl být Váš předchozí zaměstnavatel a průkaz o povolení k pobytu jste měl vydaný na to, abyste mohl pracovat pro tuto firmu. Měl jste podepsanou pracovní smlouvu nebo nějaký jiný doklad?“ Žalobce uvedl „Ne, nic jsem tam nepodepsal. Pracoval jsem tam jen dva měsíce, 40 hodin týdně, vydělal jsem si tak 10.000,- Kč měsíčně. Teď nedělám nikde, čekám, jestli se mi povolí pobyt.“.

Z uvedeného tedy vyplývá, že žalobce pracoval u výše uvedené společnosti pouze dva měsíce, a to ještě před vydáním povolení od úřadu práce, poté odjel na dva měsíce z rodinných důvodů na Ukrajinu a po návratu již nikde nepracoval, ačkoliv tuto možnost nadále u zaměstnavatele ETORINSTAV s.r.o. měl. Pouze již nechtěl být v Praze. Žalobce tedy po celé období předchozího povoleného pobytu nepracoval.

Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců vízum nelze udělit mj. tehdy, je-li zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Výkladem pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69, přisvědčil závěru, že nenaplnění účelu předchozího pobytu spočívající v nevykonávání podnikatelské činnosti lze považovat za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) [v současném znění: písm. j)] zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že „plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.“ V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal též na své předchozí rozhodnutí ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81, v němž dovodil, že účelem pobytu zákonodárce zcela jistě nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, „aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být

odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“.

Na základě výše uvedeného nutno konstatovat, že pokud žalobce v období předchozího povoleného pobytu po převážnou dobu neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen, lze tuto skutečnost považovat za závažnou překážku bránící nevydání zaměstnanecké karty. Stejně tak lze tedy aplikovat výše zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu na případy vydání zaměstnanecké karty.

2) Námitka vnitřní rozpornosti a nepřezkoumatelnosti

Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné a tudíž nepřezkoumatelné, neboť v rámci jeho odůvodnění je na str. 5 konstatováno, že žalobce neplnil účel pobytu v období od 19. 1. 2015 do 31. 5. 2015 (jednalo by se tak o cca 4 měsíce), ale následně je v odůvodnění napadeného rozhodnutí naopak hovořeno o tom, že z období téměř 12 měsíců neplnil žalobce účel, pro který mu bylo vydáno pracovní povolení, po dobu 9 měsíců. Z uvedeného odůvodnění tak nelze jednoznačně dovodit, po jak dlouhou dobu (údajně) dle názoru správního orgánu žalobce neplnil účel pobytu.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl: *„Z protokolu o výsledku vyplývá, že žadatel zná podstatné věci ohledně zaměstnání, na které žádá vydat zaměstnaneckou kartu. Po celé období předchozího povoleného pobytu žadatel však nepracoval. Úřad práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu vydal dne 18. 6. 2014 rozhodnutí č. j. ABA-3194/2014-za, kterým bylo žadateli povoleno zaměstnání u zaměstnavatele ETORINSTAV s.r.o. na druh práce Dělníci v oblasti výstavby budov, s místem výkonu práce Praha, na dobu ode dne nabytí právní moci rozhodnutí (tj. od 18. 6. 2014) do 31. 5. 2015. Dne 27. 5. 2014 požádal u správního orgánu o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání (změna účelu z podnikání na zaměstnání). Přestože žadateli bylo nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání vydáno s platností až od 19. 1. 2015, v daném případě je třeba období předchozího pobytu hodnotit již ode dne podání žádosti, tj. od 27. 5. 2014, neboť tímto podáním žadatel deklaroval, že na území hodlá pobývat za účelem zaměstnání, nikoli podnikání, resp. od 18. 6. 2014, neboť od této doby byl oprávněn začít pracovat u uvedeného zaměstnavatele. Z žadatelovy výpovědi však vyplývá, že pracoval pouze dva měsíce, a to ještě před vydáním povolení od úřadu práce, poté odjel na dva měsíce z rodinných důvodů na Ukrajinu a po návratu již nikde nepracoval, ačkoliv možnost pracovat nadále u zaměstnavatele ETORINSTAV s.r.o. měl. Pouze již nechtěl být v Praze, chtěl si najít práci v Rokycanech, kam se po návratu z Ukrajiny přestěhoval.“.*

Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla: *„Dne 9. 7. 2015 byl s účastníkem řízení proveden výslech, na základě kterého bylo zjištěno, že účastník řízení v období od 19. 1. 2015 do 31. 5. 2015 neplnil účel pobytu. Z období téměř 12 měsíců, na které měl účastník řízení vydané pracovní povolení (od 18. 6. 2014 do 31. 5. 2015), po dobu 9 měsíců, tedy dokonce po převážnou dobu pracovního povolení, nepracoval z vlastního rozhodnutí, čímž neplnil účel, pro který mu bylo vydáno pracovní povolení, a následně mu byl dlouhodobý pobyt povolen.“.*

Ze správního spisu tedy vyplývá, že v rámci výsledku žalobce uvedl, že u společnosti ETORINSTAV s.r.o. pracoval jen 2 měsíce v březnu a dubnu 2014. Úřad práce ČR žalobci

dne 18. 6. 2014 povolil zaměstnání u společnosti ETORINSTAV s.r.o. do 31. 5. 2015. Tudíž od data pracovního povolení zaměstnání žalobce již u společnosti ETORINSTAV s.r.o. nepracoval. Na konci června 2014 z důvodu úmrtí jeho matky odjel na Ukrajinu. Na území ČR se vrátil dne 29. 8. 2014 a od té doby nikde nepracoval, i když měl možnost, jak sám uvedl, dále pracovat u společnosti ETORINSTAV s.r.o. Soud považuje rozhodnutí žalované za plně přezkoumatelné, když je z něj patrné, po jakou dobu žalobce neplnil účel pobytu. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce neplnil účel pobytu z období pracovního povolení (doba od 18. 6. 2014 do 31. 5. 2015) téměř 9 měsíců, když správní orgán přibližně 2 měsíce do této doby nezapočítal z důvodu nepřítomnosti žalobce na území ČR, což byla doba, po kterou se žalobce nacházel na území domovského státu, z důvodu úmrtí jeho matky.

3) Skutkový stav věci

Žalobce namítal, že správní orgány si neopatřily všechny dostupné důkazy nutné k objektivnímu posouzení daného případu, ale svou pozici si výrazně usnadnily *de facto* pouze účelovým hodnocením výpovědi žalobce. Správní orgány přitom nevyvinuly dostatečnou snahu o důkladné zmapování činnosti žalobce pro zaměstnavatele, společnost ETORINSTAV s.r.o., a to ze všech dostupných zdrojů, zejména výpovědi pana V.T., jednatele této společnosti.

Úkolem soudu proto bylo posoudit, zda v daném řízení nebylo porušeno ustanovení § 3 správního řádu, podle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podstatným pro posouzení důvodnosti této žalobní námitky je obsah výpovědi žalobce jako účastníka řízení, o kterou opřely správní orgány obou stupňů svůj závěr o neplnění účelu dosavadního povolení k zaměstnání a prokázaly existenci jiné závažné překážky pobytu žalobce na území České republiky. Z protokolu vyplývá, že žalobce byl na počátku výsledku poučen, že je povinen vypovídat pravdivě, nesmí nic zamlčet a v případě, že uvede nepravdivé nebo neúplné údaje, spáchá přestupek podle zákona o pobytu cizinců.

V řízení o žádosti je dán rámec dokazování tvrzením žadatele, neboť správní orgán není oprávněn namísto žadatele jeho tvrzení jakkoli měnit či doplňovat. Bylo tudíž na žalobci, aby podrobně a konkrétním způsobem popsal, v čem spočíval jeho výkon práce u společnosti ETORINSTAV s.r.o. na území ČR. Žalobce tvrdil, že u této společnosti pracoval 2 měsíce, název firmy si ani nepamatoval. Uvedl, že tam pracoval přibližně v březnu nebo dubnu 2014, tedy v období, kdy ještě ani neměl pracovní povolení. Na konci června 2014 odcestoval na Ukrajinu z důvodu úmrtí matky a na území ČR se vrátil dne 29. 8. 2014. Po návratu u firmy ETORINSTAV s.r.o. již nepracoval.

Soud uvádí, že v řízení o pobytech cizinců je upraven jako důkaz a důkazní prostředek výpověď účastníka řízení, a to dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jestliže správní orgán I. stupně seznal hlavní skutečnosti z výpovědi žalobce, rozhodně tím nezneužil svého postavení. Soud má za to, že z provedeného účastnického výsledku byly zjištěny všechny podstatné skutečnosti pro vydání meritorního rozhodnutí a nebylo nutné provádět další dokazování. Pokud měl žalobce za to, že se prvostupňový správní orgán nedostatečně

vypořádal s otázkou skutkového stavu, měl v řízení navrhnout doplnění dokazování. Žalobce byl v rámci správního řízení seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, seznámil se s nimi, ale nenavrhл žádné doplnění dokazování, a to ani v rámci odvolacího řízení. Až v žalobě se objevil návrh na výslech pana V.T., jednatele společnosti ETORINSTAV s.r.o., ale není zřejmé, který fakt by měla potvrzovat či naopak vyvracet. Součástí správního spisu je i přípis ze dne 12. 5. 2015, na základě kterého je patrné, že žalobce k tomuto datu nebyl veden jako zaměstnanec u společnosti ETORINSTAV s.r.o. Lze uzavřít, že pouze z důvodu, že skutečnosti svědčící o neplnění účelu pobytu byly převážně zjištěny z protokolu o výslechu, je nelze účinně zpochybňovat. Soud má tedy za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu.

Za nedůvodnou označil soud i námitku účelové interpretace výpovědi žalobce v jeho neprospěch, neboť prvostupňový správní orgán pouze shrnul vyjádření žalobce v rámci výslechu a dospěl k závěru, že žalobce neplnil účel pobytu, pro který byl tento pobyt na území České republiky povolen.

4) Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

Žalobce tvrdil, že se správní orgán měl v napadeném rozhodnutí zabývat i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, což se však v potřebném rozsahu nestalo.

K této námitce soud uvádí, že žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty byla zamítnuta podle § 46 odst. 6 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V § 56 zákona o pobytu cizinců jsou upraveny důvody neudělení dlouhodobého víza, na který odkazuje § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců týkající se zaměstnanecké karty. Z důvodů uvedených v § 56 odst. 2 tohoto zákona se dlouhodobé vízum cizinci neudělí za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza, přičemž při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. Naproti tomu z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 uvedeného zákona se dlouhodobé vízum cizinci neudělí bez dalších podmínek. Ustanovení § 56 vztahující se na dlouhodobé vízum platí podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců obdobně pro vydání zaměstnanecké karty. V případě žalobce byl tedy aplikován důvod stanovený v § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců tedy rozlišuje, kdy jsou správní orgány povinny rozsah přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života zkoumat, a v kterých případech tato povinnost zákonem stanovena není. V dané situaci, kdy jde o druhý z uvedených případů, správní orgány nepochybily, když se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nezabývaly, jelikož ustanovení týkající se daného případu tuto povinnost neukládají.

5) Ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu

Žalobce dále ve zcela obecné rovině spatřoval nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí v porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Veřejným zájmem je podle názoru žalobce především zájem na zachování všech zásad demokratického právního státu a

na přijetí takového rozhodnutí, které má v tom kterém konkrétním případě zohledňovat soukromé zájmy účastníka správního řízení.

K tomu soud konstatuje, že podle § 2 odst. 4 správního řádu „*Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“.

Veřejný zájem zpravidla nelze vyjádřit jako jeden univerzální veřejný zájem, nýbrž jako pluralitu veřejných zájmů (segmentů veřejného zájmu). V některých případech mohou stát určité veřejné zájmy (segmenty veřejného zájmu) proti sobě, jako např. zájem na ochraně osobnostních práv versus zájem na svobodném přístupu k informacím. V daném případě však ve vztahu k ochraně veřejného zájmu rozhodně nemůže jít o zachování všech zásad demokratického právního státu, nýbrž o respektování jen těch zásad demokratického právního státu, které tu připadají v úvahu, a nemohou být zohledňovány soukromé zájmy účastníka správního řízení, nýbrž pouze ta individuální práva, jejichž ochrana je ve veřejném zájmu. „*Veřejný zájem ... musí být výslovně formulován ve vztahu ke konkrétní posuzované záležitosti a musí být přesvědčivě odlišen od zájmu soukromého či kolektivního.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2013, čj. 6 As 65/2012-161, publikovaný pod č. 2879/2013 Sb. NSS). Žalobce ovšem nijak nekonkretizoval úvahu, která jeho individuální práva, která je třeba ve veřejném zájmu chránit, by měla být poměřována se zřetelně vymezeným veřejným zájmem, aby na našem území plnili cizinci účel pobytu, který jim byl v souladu se zákonem stanoven. Současně je třeba mít na zřeteli i to, že „*ochrana veřejného zájmu není zdůrazňována správním řádem tak přísně jako například zásada legality. To vyplývá především, pomineme-li řazení jednotlivých zásad, z použitých výrazů u těchto zásad, kdy je u zásad legality uveden výraz „postupuje“, zatímco u zásady ochrany veřejného zájmu výraz „dbá“.*“ (Luboš Jemelka a kol.: Správní řád. Komentář. 4. vyd. Praha 2013, str. 27).

Ani žalobní bod namítající porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu tudíž není soudem považován za důvodný.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 17. května 2017

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková